

A Zündeloldal

Ernst Zündel

Bevezető

I. Rész- A revizionisták állítása: A holokauszttal hozó háború utáni propaganda, amely szisztematikus és alattomos kampányként kezdődött a II. világháború alatt, mint a fináncstőke stratégiája, csapatösszevonásra és arra, hogy a világot, elsősorban Amerikát egy háborúba bevonja, amely valójában testvérharc volt.

II. Rész- A revizionisták állítása: Nincs rá bizonyíték, hogy a holokauszttal, amelyet a holokauszttal támogató bizottság (Holocaust Promotion Lobby) és a rendkívül politikai Hollywoodi filmipar bemutat, valóban létezett.

III. Rész- A revizionisták állítása: A holokauszttal áldozatainak számát felelőtlenül eltúlozták.

IV. Rész- A revizionisták állítása: A Harmadik Birodalom hivatalos politikája a zsidókkal szemben a kivándorlás volt és nem a megsemmisítés.

V. Rész- A revizionisták állítása: Egyetlen iratot sem találtak Hitler aláírásával, amely a zsidók kiirtását rendelte volna el.

VI. Rész- A revizionisták állítása: A Zyklon B gáz egy rovarirtószer. Nem alkalmas tömeggyilkosságra.

VII. Rész- A revizionisták állítása: A Zyklon B gáz nagyon mérgező. Ostobaság lett volna és nem lett volna produktív, a Harmadik Birodalomnak dolgozó munkaerőket azzal veszélyeztetni, hogy velük hullákat huzzassanak ki gázkamrákból, ahol azokat állítólag 'elgázosították'.

VIII. Rész- A revizionisták állítása: Az amerikai kivégzési szakember, Fred Leuchter azzal ért el átütő sikert, hogy bebizonyította, az ún. gázkamrákat Auschwitzban nem lehetett volna az állítólagos cél érdekében használni.

Összefoglalás

"Holocaust 101"

Ez az irat mint egy 'bevezetés a revizionizmusba' 1996 januárjának első hetében készült el és a Zündel-oldalon (zundelsite) hozták nyilvánosságra. Egy másik web-oldallal, a nizkor oldallal, amelyet a "Holocaust Promotion Lobby" gondoz, folytatandó internet-vita kiindulópontjának volt szánva.

Ezt a vita megszűnt, amikor a Simon Wiesenthal Center arról tudomást szerzett és kiterjedt ellentámadásba kezdett. A New York Times 1996 január 10-i cikkét követően 2000 levél ment az Internet-Service-Provider-hez és az egyetem elnökéhez azzal a céllal, hogy revizionista anyag ne kerülhessen az internetre.

Válaszként erre a cenzúrakísérletre ciberhely-újságírók világszerte úgy támogatták a Zündel-oldalt, hogy tükröket (mirror) tettek a Zündel-oldalra. Január közepétől február közepéig az elektronikus dráma teljesen kibontakozott, mivel a legnevesebb egyetemeken is megjelentek a Zündel-tüköroldalak. Tudtunkkal még a távoli Ausztráliában is vannak Zündel-tüköroldalak.

A ciberhely tiltakozó akció következménye a 'Communications Decency Act' volt, amelyet bizonyos érdekcsoportok az US-kongresszusig vittek, és amelyet nemrégén három philadelphiai bíró mint alkotmányellenest visszautasított.

Ez az ítélet e pillanatban meg van fellebbezve.

A harc a szólásszabadságért az interneten folytatódik.

Ernst Zündel válaszol:

Mielőtt az eredeti bemutatót elkezdeném, szeretnék néhány fontos pontra utalni nizkor részletes és kimerítő összefoglalójában:

Nizkor engem a kanadai "Security Intelligence Review Committee"-t idézve gyűlöletirodalom kiadójának nevez. Ez így nem helyes.

Kanadában gyűlöletirodalom kiadása bűntény, éppúgy mint a bankrablás vagy a gyerekek elleni erőszak. Ha engem valaki bankrablónak nevez, és én nem vagyok bankrabló, akkor azt rágalmazásnak nevezik. Ha engem gyerekek megrontójának neveznek, és én nem rontok meg gyerekeket, azt szintén rágalmazásnak nevezik.

Önök engem elektronikus médiákban 'gyűlöletirodalom kiadójának' neveztek. Tehát megrágalmaztak.

40 éve élek és dolgozom Kanadában, és sohasem talált senki abban bûnösnek, hogy 'gyűlöletirodalmat' adtam volna ki vagy terjesztettem volna ebben az országban. Soha nem fogtak perbe amiatt, hogy 'gyűlöletirodalmat' adtam volna ki vagy terjesztettem volna Kanadában, pedig Kanadában vannak ún. 'gyűlölettvények'.

Valójában jogi és rendőrségi határozatok értelmében alapos vizsgálat után kifejezetten felmentettek ez alól a vád alól. Ha lettek volna bizonyítékok, akkor vádlóim biztosan gondoskodtak volna arról, hogy perbe fogjanak és elítéljenek.

Azzal vádoltak, hogy hamis információkat terjeszték - egy könnyelmű vád, amellyel engem egy rosszindulatú zsidó asszony (és multimilliómosnő) vádolt meg. A Kanadaiaknak ez összesen 6 millió dollárjába került- és miért? A Kanadai legfelsőbb bíróság végül úgy határozott, hogy a társadalmat kulturális és szellemi sokrétűséggel lehet gazdagítani; ehhez tartoznak a történelemtől és más dolgokról vallott népszerűtlen nézetek, amelyek bizonyos kisebbségeknek rossz érzéseket okoznak.

A következőkben nyolc pontban foglalom össze a "holokauszt"-revizionizmust. Előbb el szeretném magyarázni, hogy mire gondolok akkor, amikor bizonyos személyekről vagy csoportokról összefoglalóan mint a "Holocaust Promotion Lobby"-ról beszélek.

Ezt a kifejezést általában arra használom, hogy azokat az embereket írjam le, akiknek személyes érdekük diktálja a holokauszt mítosz életben tartását, és akik politikailag is aktívak, hogy biztosak legyenek abban, hogy ez tényleg így történik.

A "Holocaust Promotion Lobby" egy összefoglaló szerkezet, rövidítésként gondoltam, hogy az emberi faj egy részét jelöljem meg vele, amely többségében, de nem kizárólag zsidókból áll, és amely magát sajátos és mérvadó szociális és politikai tulajdonságokkal a "holokauszt" nevű dogma fenntartásának és megerősítésének áldozza.

A kifejezést az egyszerűség kedvéért használom, éppúgy, mint ahogy a "Flower-Power-Generation" egy örömknek élő fiatalok kultúráját jelzi vagy a "Jet Set" a gazdagokat.

Ráhagyom minden egyénre, legyen zsidó vagy nem az, hogy eldöntse, hogy ebbe a csoportba sorolandó-e.

A revizionisták a következőkben bemutatják a revizionizmus pillanatnyi állását. Az utolsó szó még nem esett; talán az akkor fog megtörténni, amikor több ember minden tudományos területről elkezd a sötét "holokauszt" témával foglalkozni és maga dönti el, hogy mi igaz és mi nem.

A következők lényegének megértéséhez fontos tudnia az olvasónak, hogy azok után az évek után, amikor azt állították, hogy a revizionistákat válaszra sem kell méltatni és nem kell velük vitába szállni, Ez év (1996) elején egy komoly vita volt tervezve, legalábbis mi úgy gondoltuk.

Egy világot átfogó cenzúra szabadult ki, hogy ezt a vitát megakadályozza. Ezzel összefüggésben nizkor visszahúzódott a vitából amennyiben azt állítják, hogy vitáról soha nem volt szó, csak 'hiperlinkekről'. Sajnálatos, hogy a vita nem történt meg, de a sajnálkozáshoz most már késő van. Mivel a vita nem zajlott le, de mivel mi megígértük, hogy az (ellen)érvekre válaszolunk, most azt fogjuk tenni.

A Revizionizmus mint szellemi megújodási mozgalom világszerte mind több hívet talál. Az emberek elkezdnek kérdéseket fölteni a holokausztról. Ezek a kérdések kényelmetlenek. A "Holocaust Promotion Lobby" nem tudja többé a VALÓSÁG iránt föltámadt érdeklődést egyszerűen azzal ignorálni, hogy 'antiszemizmusról' beszél.

A revizionista állításokat nyolc különböző csoportba lehet foglalni. Ezek:

1. A revizionisták állítása: A holokauszt hasznot hozó háború utáni propaganda, amely szisztematikus és alattomos kampányként kezdődött a II. világháború alatt, mint a fináncstőke stratégiája, csapatösszevonásra és arra, hogy a világot, elsősorban Amerikát egy háborúba bevonja, amely valójában testvérharc volt.

Ennek a propagandának az volt az alapelve: "Csináljunk magunknak egy ellenséget, hogy legyőzzük azt az ellenséget."

Hogy érték ezt el? Régimódi, kipróbált módszerekkel.

Az ellenség állítólagos gonosztetteiről szóló ügyesen kiagyalt propaganda régi dolog. Hatásos pszichológiai fegyver, amelyet rendszeresen használnak arra, hogy a saját csapatokat föllelkesítsék, mivel azok így azt hiszik, hogy egy igaz és hazafias ügy érdekében harcolnak. Az ellenséget szisztematikus

rém-történetek segítségével ördöggént ábrázolják. A médiák újra és újra elismélik, hogy milyen kegyetlen és ördögi az ellenség.

A szövetségesek ezt a taktikát bőségesen használták. Erre egy bizonyíték: 1944 február 29-én a brit információsminiszter a következő jegyzéket küldte a brit klérushoz és a BBC-hez:

Uraim,

A minisztérium utasítására a következő körlevelet írom Önöknek: Sokszor a jó polgár és keresztény kötelessége az egyik szemét behunyni szövetségeseink sajtóságainak láttán.

De eljön az idő, amikor az ilyen sajtóságokat, annak ellenére, hogy azokat nyilvánosan tagadják, figyelembe kell venni, és ha kívánják tőlünk, cselekedni kell.

Ismerjük az oroszországi bolsevik diktátor uralkodási módszereit például a miniszterelnök által nyilvánosságra hozott papírokból és az ő beszédeiből. Tudjuk, hogy hogyan viselkedett a Vörös Hadsereg 1920-ban Lengyelországban és hogyan nemrégiben Finnországban, Észtországban, Lettországban, Galíciában és Besszarábiában.

Ezért szem előtt kell tartanunk, hogy hogyan fog a Vörös Hadsereg minden biztonnal viselkedni amikor Középeurópát beveszi. Ha nem teszünk megelőző lépéseket, az elkövetkező nyilvánvalóan elkerülhetetlen rémtettek országunkban a közvéleményt rendkívül meg fogják terhelni.

Nem tudjuk a bolsevikokat megváltoztatni, de a tőlünk telhető legjobbat akarjuk adni ahhoz, hogy őket és sajátmagunkat - az ő tetteik következményeitől megvédjük. Az utóbbi negyed évszázad leleplezései következtében egyszerű tagadás nem fog meggyőzően hangzani. Az egyetlen alternatíva, a nyilvánosság figyelmét az egész dolgról elvonni.

A tapasztalat azt mutatja, hogy a legjobb figyelemelvonás az ellenségre irányított rémtettek propagandája. Sajnos a nyilvánosság ma már nem olyan könnyen befolyásolható, mint a 'hullagyarak', a 'feldarabolt belga csecsemők' vagy a 'keresztre feszített kanadai katonák' idején.

Ezért kérjük az önök együttműködését a figyelem elvonására a Vörös Hadsereg tetteiről, amennyiben Önök a németek és japánok elleni vádakot támogatják. Ezeket a minisztérium adta ki eddig is és fogja a jövőben is kiadni.

Ha önök kinyilvánítják az ezekben vetett hitüket, akkor másokat is meg tudnak győzni.

Az önök alázatos szolgája H. Hewet, Segédtitkár.

A következő utóirat volt mellékelve:

A minisztérium nem tud semmiféle levelezést folytatni, mivel ez az eszmecsere csak válogatott személyek előtt leplezhető le. (Rozek, Edward J., Allied Wartime Diplomacy: A Pattern in Poland, John Wiley and Sons, NY. 209-210 oldal)

Ez az irat meglepő. Ez a levél elégséges annak a bizonyítására, hogy a szövetségesek a II. vh. alatt rémpropagandát folytattak a hitleri Németország ellen, hogy a saját lakosságuk figyelmét elvonják azoktól a szörnyűségektől, amelyeket elsősorban, de nem kizárólag a Vörös Hadseregbeli 'bajtársaik' követtek el Európa megszállása közben, amikor Hitler háborúja befejeződött.

Figyelje meg, hogy ebben e levélben nincs szó arról, hogy embereket elgázosítanak.

Miért nem? Mert az ostoba rémpropaganda megint más dolog.

A 'gázkamra' - állítást röviden elkezdtek propagandakísérletként terjeszteni, de gyorsan elutasították mint túl 'hihetetlent'. Ha rémtörténetek annyire visszataszítóak, gusztustalanok és hihetetlenek, hogy gondolkozó, érző emberek azokat nem nyelik csak úgy le, akkor egy hadseregvezetőségnek nem érdeke, hogy ilyenekkel menjen házalni.

A 'gázkamra'-állítással eredetileg ez volt az helyzet.

Valójában a brit információminisztérium először a brit papságot kérte arra, hogy terjessze azt a 'gázkamra'-történetet, amelyet a minisztérium hozott volna forgalomba. (Rozek, Edward J., Allied Wartime Diplomacy, 108-110 oldal, John Wiley and Sons, New York). De ez elejétől fogva problematikusnak és elhitethetetlennek tűnt és ezért rögtön visszavonták és mint potenciális stratégiai hibát (önleplezést) visszautasították.

Kevésbé sokat nyomó 'bűntények', amelyeket elfogadott a lakosság, életben maradtak egy ideig és sikeresek voltak, mind az első mind a második világháború alatt, hosszabb-rövidebb ideig.

Például sokan a régebbi generációkból mind Európában mind Amerikában élénken emlékeznek a megdöbbentő szövetséges propagandára az első világháború idejéből: 'hulla- szappangyarak', a belga csecsemők levágott kezei' vagy a 'keresztre feszített kanadai katonák'-ra. Mindezekről a történetekről kiderült hogy hazugságok és ezek némelyike miatt az I. vh után

diplomataék bocsánatot is kértek a németektől.

Néhányan még emlékeznek az akkori New York állami kormányzó 1917-18 (!) hihetelen hisztérikus állításaira, hogy a németek 'zsidók millióit megölték'.

Még tipikusabb volt az állítás a '... hat millióról!' (Glynn, Martin, The Crucifixion of the Jews Must Stop, The American Hebrew, 1920 október 31-én.).

Mint látják, a 'hat milliós' történet régi. Nagyon régi.

Már azelőtt is nyilvánosságra hozták. Egy nemrég megjelent könyvben: "Keystone of the New World Order: The Holocaust Dogma of Judaism," az író, Ben Weintraub elmondja, hogy a hatos számnak valójában misztikus jelentése van, mert kabbalái forrásokon alapul.

Sajnos a mai könnyen hívő, szisztematikusan hibásan fölnevelt népesség és a korrupst sajtó gátlástalan agymosása együttesen a hazugságot az évtizedek során úgy terjesztette, ahogy az ma el van terjedve. Az I. vh. idején még nem voltak elektronikus médiák. A II. vh. után ez a praktikus találmány kiszabadult és a német nép ellen lett felhasználva.

A masszív politikai támadás a 'Holokausz' c. TV. sorozattal indult meg, melyet világszerte kb. 100 millió ember látott. A következő a 'Schindler listája' volt. Más publikációk ezrei is napvilágot láttak, amelyek ugyan messze nem voltak ilyen rosszindulatúak, de végső soron romboló hatásúak.

Legyünk egyvalamivel tisztában: Senkinek sem lettek volna gátlásai, a gázosítások történetét a háború alatt bevetni, ha az hihető lett volna. De még a háború alatt is tudták a szövetségesek vezetői mint Churchill és Rooseveltt éppúgy mint a katolikusok, az akkori pápa, XI. Piusz, a titkosszolgálatoktól, a helyi kémektől, a sok táborban rádióadóval rendelkező táborlakóktól, (mint a tábori katonák, tábori papok, azok közt olyanok, akiknek a helyi katonai, rendőri és egyéb tábori személyzet meggyónt), hogy **nem** volt a táborokban szervezett tömeggyilkosság elgázosítással vagy egyéb módszerekkel.

Honnan tudták?

A szövetségesek vezetőinek részletes légi felderítő fényképei voltak, akik a cionista agitátorok, mint pl. Stephen Wise rabbi hisztérikus vádjait nem támasztották alá. Az egyszerűen nem volt igaz. Embereket nem gázosítottak el- csak tetveket. A történet olyan volt, mint egy sajt, aminek nagyon sok

lyuka van. És problematikusnak tekintették.

Következésképpen a szövetséges vezetés minden utalást a 'gázkamrákra' eltávolított a háborús rémtettekről szóló propagandájából, sőt a diplomáciai közleményekből is, mert nem voltak rá bizonyítékaik. (Allied Diplomacy in Wartime, Samisdar Resource Book, 108-110 oldal).

1943 augusztusában a szövetségesek elhatározták egy nyilatkozatban amelyet nyilvánosságra is hoztak, hogy a 'gázkamra' vádat nem használják a nácik ellen, mivel 'nincs elég bizonyíték arra, amely a gázkamrákban történő gyilkosságok vádját igazolná.' (Foreign Relations of the United States Diplomatic Papers, 1943. Samisdar Resource Book)

A szövetségesek és a pápa nem kellett hogy vitassák azt, ami nem történt meg - kivéve a cionisták beteg agyában, akik 'áldozati' helyzetüket lovagolták meg - azért, hogy Izrael államot a háború után megalapítsák és a háború utáni politikai előnyökért (beleértve a magas összegű német jóvátételi fizetéseket), amelyhez szükségük volt a zsidókon elkövetett népgyilkosság vádjára.

Ahogy még pontosabban szó lesz róla, a nürnbergi háborús bűnösségi perek is ezen a vádon alapultak. A cionistáknak egy ítélet kellett ahhoz, hogy a bűnösségi pénzt kihúzzák a szövetségesek által kinevezett kormányból.

2. A revizionisták második állítása: Nincs rá bizonyíték, hogy a holokauszt, amelyet a holokausztot támogató bizottság (Holocaust Promotion Lobby) és a rendkívül politikus Hollywoodi filmipar bemutat, valóban létezett.

A revizionisták nem állítják, hogy a zsidók nem szenvedtek. Nem vitatják, hogy a zsidók Németországban tényleg nem voltak kívánatosak és hogy az állam politikájának egyik irányvonala volt, őket mint káros 'parazita' népet elűzni.

Teljesen igaz, hogy zsidókat börtönbe zárták és gyakran kegyetlenül bántak velük. Ellenséggként tekintették őket éppúgy, mint ahogy ma a nácikat a felülről diktált közvélemény ellenségnek tekinti.

A revizionisták azt állítják, hogy nem volt olyan állampolitikai irányzat, amely zsidókon vagy más nemkívánt kisebbségeken elkövetett gyilkosságot követelt volna.

A szövetségesek a nemzeti szocialista rendszer 26 000 tisztviselőjét kérdezték ki közvetlen miután Németország elvesztette a háborút, egymástól

függetlenül, mindig ugyanazokat a kérdéseket intézve hozzájuk. Lehet, hogy némelyikük úgy gondolta, hogy a saját javára hazudik, ha másokat befeketít. De: egyetlenegy német tisztviselő sem jelentette, hogy tudott volna ilyen programról. Mind azt mondta, hogy először a szövetségesektől hallott ilyenről a háború után.

Most térjünk a tárgyra, honnan is származik a tömeggyilkosság története - Rudolf Höß vallomásából.

Ez a vallomás egy nagyon 'terhelő' irat. Minden baj arra vezethető vissza. A történet háttere:

Rudolf Höß Auschwitz táborparancsnoka volt. Ebben a sokat használt és idézett dokumentumban a nürnbergi perek során a leghihetlenebb dolgokat 'vallotta be'. Hogy ez hogyan történt, arról a Zündelsite vezércikke, "Nuremberg: The Crime that Will Not Die" informál. Érdeemes elolvasni.

Sok német tett Nürnbergben és máshol, ahol 'háborús bűnök' miatt törvény elé citálták őket, vallották, hogy kényszerre vagy parancsra brutális cselekedeteket hajtottak végre. Iratok, tanúvallomások, akár eskü alatt tett vallomások, amelyeket Nürnbergben és másutt használtak, gyakran testi és lelki kínzás hatása alatt jöttek létre.

Azt bizonyítandó, hogy elfogott németeket a szövetségesek kínoztak, olvassák el a "Legions of Death" c. könyvet Rupert Butler-tól, egy angol írótól, aki leírja, hogy hogyan verték és napokig alkohollal kábították el Rudolf Höß-t, mielőtt az híres 'vallomását aláírta, amelyben 'bevallotta', hogy két és fél millió embert ölt meg Auschwitzban gázkamrákban.

Legyen elég itt megemlítenünk, hogy az az ún. 'vallomás' angolul íródott, és hogy Höß nem tudott angolul beszélni, sőt nem is értett angolul. (Butler, Rupert, Legions of Death, Hamlyn Paperbacks, Great Britain, 1983, pp 10-12)

Julius Streichert, egy másik német vádlottat úgy megkínozták, hogy hallóképességének 40%-át elvesztette. Meztelenül zárták egy fűtetlen cellába, a WC-ből kellett innia, és az örök egy bottal nyomták szét a fogait, hogy a szájába köphessenek (és vizezhessenek -a fordító) ("Streicher Opens His Case", London Times, 27. April 1946)

Ezt az információt később eltávolították a nürnbergi per irataiból a bíróság elnökének egyetértésével, ebbe a 'védelem' ügyvédje is beleegyezett.

További forrás a Simpson van Rhoden- Vizsgálóbizottság, amely az US-vallatőtisztviselők módszereit a Malmedy-Dachau per alatt fedte fel. Ez a bizottság rossz bánásmódról, kínzásról, látszatperokról, ütlegetésről, 'hooding' (csuklyázás), stb., hogy vallomásokat zsaroljanak ki a vádlottakból. (The Progressive, írta Edward L. Van Rhoden bíró 1949 februárjában, címe: Amerikai rémtettek Németországban)

Egy példa arra, hogy általában hogy tettek 'vallomásokra' szert:

A dachau US-törvényszék vallatói a következő módszerekkel kényszerítették ki vallomásokat:

"Brutális ütések és rúgások. Fogak kiütése, az állkapocsont eltörése. Látszatperek. Magánzárka. Papnak felöltözött vallató. Nagyon kevés élelem. Kapcsolatok megvonása. Büntetlenség ígérete. (megjegyzés: Ha az áldozat rabtársakat meggyőződött arról, hogy valljanak a per alkalmával)... A megvizsgált 139 esetben 2 eset kivételével mindegyiknek úgy megrugdosták a heréjét, hogy az gyógyíthatatlanul megsérült. (Valóban 6 millióan haltak meg? Az Ernst Zündel elleni perben használt bizonyítékokról való jelentés, Barbara Kulaszka, 44-45. oldal)

Harlan Fiske Stone, az US törvényszéki elnök a következőt mondta a nürnbergi perek és a fővádló Jackson tevékenységét illetően (Viking Press, "Harlan Fiske Stone:a törvény oszlopai")

"Jackson azért van Nürnbergben, hogy a lincs-előadását megtartsa."- mondta. "Semmi kifogásom az ellen, ahogy a náccal bánik, de gyűlölöm azt, hogy úgy tesz, mintha egy törvényszék elnöke lenne és általános törvények szerint intézkedne."

Ez a csalás nekem kissé túl álszent ahhoz, hogy összeegyeztethető legyen az én régimódi elképzeléseimmel." (Mason, Thomas, Harlan Fiske Stone: A jog pillére, Alpheus The Viking Press, 746 o.)

Egy vád még nem tény. Egy vezércikk még nem tény. Egy megkínzott rab, aki 'vallomást' tesz, nem tud szavaiból tényeket csinálni.

Egy 'jól dokumentált' bűntényre egy másik példa:

Németeket vádoltak Nürnbergben azzal, hogy 15 000 lengyel elit-tisztet Katynban megöltek. Hét német tisztet és katonát végeztek ki az oroszok egy per után, amelyben a sztálini vádlók 4000 hiteles vallomást és 'tanúk' és 'szakértők' tucatjait vonultatták föl.

Mihail Gorbacsov 1989-ben nyilvánosan bevallotta, hogy a tömeggyilkosság

Sztálinék műve volt. Nem a németek, hanem Amerika szövetségese, Sztálin József rendelte el a gyilkosságokat!

Amikor Thomas T. Johnson bíró a Kaliforniai legfelsőbb bíróságtól és Thomas Bíró a Torontói szövetségi bíróságtól a holokausztot törvény szerint tudomásul vették, akkor az 'jól dokumentált anyag' alapján történt, amelyet szövetséges kinzólegények préseltek ki áldozataikból.

Milyen bizonyíték ez? Az USA vagy Kanada egyetlen törvénytörése előtt sem lenne elfogadható.

Nürnbergben és sok azt követő ún. 'náci háborús bűnözési' perben ezek a módszerek általánosan el voltak fogadva. Az uralkodók politikai eszközeként 'fogadták el' őket.

3. A revizionisták állítása: A holokauszt áldozatainak számát felelőtlenül eltúlozták.

A zsidó veszteségek körüli számháború valóban bosszantó. Sok különböző nemzetiségű ember tűnt el vagy halt meg a háború alatt. Sorsukról semmit nem tudunk. Némelyikük a tönkrebombázott német városok romjai alatt halt meg, a ledőlt házak romjai alatt; mások a tűztengerben haltak meg, mások az orosz Gulagon a háború után.

Nem fair és nem korrekt azt állítani - ahogy azt sokan teszik, hogy: ha valakinek a sorsa nem tisztázható, akkor az egy népgyilkosság áldozata let, sőt, ami még rosszabb, azt elgázosították.

Valójában a 'holokauszt' a legjobb példa a " ...Halálra és megsemmisülésre, a túlélők millióinak elbeszélése alapján."

Nem gyanús ez Önnek?

A médiák állandóan 'túlélők' szervezeteiről beszélnek, amelyek a világ minden országában léteznek, Torontótól Johannesburgig, Rio de Janeirótól Los Angelesig.

Talán elég, ha itt megemlítjük, hogy a németek több mint 4.3 millió embernek adtak nyugdíjat és más jóvátételt, a kedvezményezettek 40%-a Izraelben él(t), a többi, szintén zsidó származású a világ más részein él.

Ha olyan sok zsidó halt meg a németek keze által, akkor honnan van ez a sok túlélő?

A 'holokauszt' hirdetői Jacob Robinsont gyakran 'történésznek' vagy 'nemzetközi jogásznak' nevezték és rá hivatkoztak mint megbízható forrásra a zsidók sorsát illetően.

Jacob Robinson valójában egy ravasz keleteurópai zsidó zugügyvéd, aki egy ördögi tervet gondolt ki: Ő volt a nürnbergi perek 'forradalmi elvének' feltalálója a német vezetők ellen és a német jóvátételi fizetések kitalálója.

Egy idézet Nahum Goldmanntól, a zsidó világkongresszus volt elnökétől:

"Találkozásaimtól a koncentrációtáborok túlélőivel a felszabadítás után eltekintve csak hivatalosan tértem vissza Németországba, hogy Adenauer kancellárral találkozzak és a jóvátételről tárgyaljak vele. Ezek a jóvátételi fizetések rendkívüli újítást jelentenek a nemzetközi törvénykezésben.

Eddig a háborút elvesztő ország a győztesnek fizetett kárpótlást, és az országok és kormányok közötti ügy volt. Most, a történelemben először köteleznek egy nemzetet arra, hogy vagy egyéneknek vagy Izrael államnak fizessen jóvátételt, Izraelnek, amely Hitler bűnözése idején még nem létezett jogilag. Meg kell vallanom, hogy az ötlet nem tőlem származik.

A háború idején a Zsidó Világkongresszus (JWC) New Yorkban egy intézetet alapított zsidó ügyek intézésére (ma a főhadiszállás Londonban van). A vezetői két litván zsidó ügyvéd, Jacob és Nehemiah Robinson voltak. Az ő segítségükkel dolgozott az intézet két teljesen forradalmi ötletet: A nürnbergi tribunált és a német jóvátételi fizetéseket. (Nahum Goldmann, A zsidó paradox, Grosset & Dunlap, 1978, 122 oldal)

Adjon kettőt és kettőt össze.

A kárpótlási fizetés összege az áldozatok számán alapul - kb. úgy, mint az az összeg, amelyet egy repülőgép lezuhanása és kiégése után egy biztosítótársaságtól követelnek. Nem titok, hogy megéri a számokat megnövelni.

Képzeld most el egy biztosítótársaságot, amelynek fizetnie kell egy lezuhanási katasztrófa után, amelynél valószínű, hogy pár családtag meghalt. Ha a biztosítótársaságnak nem engedik meg, hogy fontos okmányokat ellenőrizzen. (pl.: ki volt tulajdonképpen az utaslistán?), akkor nem kell nagy ész ahhoz, hogy elképzeljük, hogy hirtelen egy-két nemlétező rokon is feltűnhet mint áldozat, és hogy így a biztosítótársaságot becsaphatják. Végül is történt ilyen már néhány biztosító társasággal.

Hogy a régi nótát, a Wannsee-Konferencia protokollját (1942 január 20-án),

amelyben a náci állítólagos tervei az 'Európai zsidók megsemmisítéséről' vannak vázolva, előállítsák, ahhoz már kell egy bizonyos arcátlanság. Még a zsidó holokauszt-szakértő, Yehuda Bauer a Jeruzsálemi Héber Egyetemről is azt mondta, hogy ott egy találkozót tartottak és nem konferenciát, és hogy kevés abból, amit ott elterveztek lett később részleteiben kivitelezve.

Még egyszer az egész idézet a Kanadai Zsidó Hírekből 1992 január 30-án a 'Wannsee konferencia jelentősége vitatott' címmel:

"A nyilvánosság újra és újra ismétli azt az értelmetlen történetet, hogy a Wannsee-konferencián a zsidók kiirtását határozták el. Wannsee csak egy fok volt a tömeggyilkosság felé való fejlődésben." (Canadian Jewish News, 1992 január 30.)

Az 1989 november 12-i New York Times megjelenése után még azt fűzte hozzá Bauer, hogy nem akarja a holokauszttagadók malmára hajtani a vizet: "Tudja, ők is tudnak számolni..." (Auschwitz Revisionism: Egy izraeli tudós esete, NYT, 1989 nov. 12)

Ezt tették a revizionisták és fogják a jövőben is tenni.

Ezzel 'csökkentették le' a holokausztot. Nézzük pl. Auschwitzot. A következő leírás Dr. Faurisson 1995 december 10-én előállított összefoglalóján alapul: Ezen a grafikán a leghosszabb oszlop 9 millió személyt jelképez, a legkisebb pedig 630 000 - 710 000 jelképez, akik közül valószínűleg 470 000 - 550 000 volt zsidó. A teljes adatokat a számokról és a forrásokról Dr. Faurisson okmányában van, A. függelék).

Az auschwitzi áldozatok állandóan csökkenő száma a kritikus olvasót - azokat, akik józan paraszti ésszel olvasnak a témáról- el kell hogy gondolkodtassa. Yehuda Bauer, a zsidó holokauszt-tudós 1989 novemberi cikkében bevallja, hogy a 4 milliós szám hamis. Az Auschwitzi-áldozatok számának erőteljes manipulálását kommentálta, amelyet részben cionistáktól, részben kommunista hazug propagandistáktól erednek. (Auschwitz Revisionism: An Israeli Scholar's Case. New York Times, 12. November 1989)

Hadd említsük meg itt a Vörös keresztet is. Ez az ún. 'humanista' szervezet sokat tett azért, hogy a számok olyan megbízhatatlanok.

A Vörös kereszt a háború alatt de különösen utána szégyenteljes szerepet játszott az állítólagos 'naci-rémtett' -történetek és statisztikák kapcsán. (Lásd Charles Biedermann eskü alatti tanúvallomását a Zündel-per alatt. Valóban 6

millióan haltak meg? - vallomások és bizonyítékok a kanadai 'hazugság'-perben Ernst Zündel ellen- 1988, összeállította Barbara Kulaszka, 80-84. oldal, nagyon érdekes olvasmány).

Itt csak két kivonatot szeretnék ebből a tanúvallomásból idézni.(Barbara Kulaszka fent említett könyvéből):

"A bonni egyezmény alapján csak a volt üldözöttek és azok leszármazottai tekinthetnek bele az iratokba, mivel azok mind személyes adatokat tartalmaznak, és így nem lehet őket nyilvánosságra hozni (11-2497, 2498). A bonni egyezmény kimondja, hogy az archív csak a volt üldözöttek és azok leszármazottai érdekében értékelhető ki.(12-2676). Az egyetlen kivétel ez alól a szabály alól az, hogy a tíz, ellenőrző feladatokat ellátó szövetséges állam kormányai képviselőinek joga van az iratokba való betekintésre.(11-2497). Bármelyik betekintési folyamodványt a fenti tíz állam egyikétől az ITS (International Tracing System - Keresőszolgálat) igazgatója vizsgál meg. Ha az ő véleménye szerint a folyamodvány nem indokolt, akkor azt végső döntésre a nemzetközi bizottság elé terjeszti. Nem tudott olyan esetre visszaemlékezni, hogy egy izraeli kérést visszautasítottak volna. (12-2711)." Más szavakkal, Izrael megnézheti az adatokat, de német kutatók és történészek nem. Revizionisták sem. Ernst Zündel sem. De Wiesenthal úr valószínűleg megnézheti azokat.

Továbbá így foglalja Barbara Kulaszka össze:

Biedermann igazolta, hogy az 1983 december 31-i álláspont szerint azoknak halálos áldozatoknak a száma, akiket a jegyzőhivatal és más hivatalok följegyeztek, 373 468 volt. (11-2515). Ez a szám azoknak a halálozási anyakönyvi kivonatoknak a számából tevődik össze, amelyeket folyamodvány alapján állítottak ki és a jegyzőhivatal szerint azok a halálesetek listáján alapul, amelyeket a nácik a háború alatt vezettek a táborokban (11-2516, 2517).

Biedermann bevallotta, hogy az ITS akkori igazgatója, Albert de Cocatrix egy megbeszélésen, amelyet egy nemzetközi bizottság tartott a koncentrációtáborokról egy beszédet tartott, amelyben megemlítette, hogy az 1976 1983 december 31 álláspont szerint a jegyzőhivatal összesen 357 190 személy nevét jegyezte föl, akik koncentrációtáborban haltak meg. Biedermann megerősítette, hogy ezek a számok tulajdonképpen az ITS-től származnak (12-2640 bis 2646). Hangsúlyozta, hogy ezek a számok folyamodványokon nyugszanak. Azaz, ha egy egész család meghalt, akkor nem maradt volna senki, aki a halálozási okiratért folyamodik. Másodszor az

ITS-nek a 22 koncentrációtábor közül csak kettőből vannak meg a teljes adatai. A többiből csak töredékes adatai vannak vagy semmilyen adatai sincsenek. Tehát ha valaki egy személyről adatokat kérne, aki állítólag ezen táborok egyikében halt meg, akkor az ITSnél sincsenek meg az adatok, amelyek a jegyzőhivatalnál egy folyamodványt a halálzási anyakönyvi kivanatra indokolnának.

Valójában a dolog nevetségesen egyszerű. A jóvátételi követelésekkel járó számjátékot már holnap az akták közé lehetne tenni.

A Vörös keresztnek az arolseni keresőszolgálat révén, amelyet Charles Biedermann vezet, fontos információi vannak minden táborlakóról, aki valaha is német hadifogolytáborban vagy koncentrációtáborban volt. Ez a 14 millió információtöredék a modern számítógéptechnika segítségével beszkenyelhető, átszűrhető, analizálható, kategorizálható és átvizsgálható lenne. Rövid időn belül nyilvánosságra lehetne hozni az információt, amely a hibás használatnak, a hamisításnak, a kitalálásnak és a félreértelmezésnek a 'náci áldozatok' állítólagos és valóságos számát illetően végre elejét venné.

A német kormány megvizsgálhatná a tábori iratokat - ezt már 50 éve meg kellett volna tennie. Miért nem teszik? Kézenfekvő magyarázat, hogy akkor az egész világon nyilvánvaló lenne, hogy jogosulatlanok jóvátételt követeltek és hogy már régóta milliárdokat fizettetnek és szednek be csaló módon.

Az arolseni keresőszolgálat némely levele képed ad róla, hogy az ottani archívumokban mi minden van elrakva. Mert a Vörös kereszt a tíz-nemzet-szerződést elfogadta, és a második világháborúnak ezt az ijesztő de fontos örökségét kezeli, készséges bűntársa lett annak a törekvésnek, amelynek célja a kutatást akadályozni és történelmi tényeket elhallgatni.

Bizonyított, hogy én úgy nyilatkoztam, hogy a Vörös kereszt az emberi történelem egyik legszomorúbb fejezetének becsületes kivizsgálását tudatosan megnehezíti. Ha a Vörös keresztnek ez a jogos kritika nem tetszik, akkor nem kellene a valóságot az elől a nyilvánosság elől elrejtienie, amely valódi válaszokat keres.

4. A revizionisták állítása: A Harmadik Birodalom hivatalos politikája a zsidókkal szemben a kivándorlás volt és nem a megsemmisítés.

Igaz az, hogy Hitler a zsidókat a német nép 'befolyási övezetéből' el akarta távolítani. Az ország háborúban állt- olyan háborúban, amelyről sokan úgy látták, hogy abba nemzetközi zsidó bankárok heccelték bele a résztvevőket .

A zsidóságról úgy gondolták, hogy 'bomlaszt', nemcsak gazdaságilag hanem fajilag és kultúrálisan is.

Akkoriban a 'parazita' szót használták. (Amerikában egy nemzeti szocialistát sokszor "scum bag"-nak neveznek, amely szabadon fordítva egy darab szemetet jelent. Ha meg akarják látni, hogy hogy néz ki ma a nemkívánt egyének üldözése és démonizálása, akkor nézzék meg: http://www.web.apc.org/~ara/zundel_r.gif).

Hitler Németországa abban a követelésében szilárd volt, hogy a zsidókat ne ismerje el mint Németország egy részét, mert ők egy etnikailag egységes társadalom létrehozására nézve, ahogy azt Hitler kívánta, károsnak tûntek. A vezér nem akarta a zsidókat a látterében megtûrni. Nem kedvelte őket.

De itt vége a történetnek. Meglepő, hogy Talmudi szócsavarások és tekerések még mindig néhány embert odáig visznek, hogy az 'áttelepítést' és 'evakuálást' hirtelen a 'kiirtás' kódszavának tartják.

Mindezt a Zündel perek részletesen megtárgyalták és örökre a per aktái közé tették! Egy egyszerű kutatás ebben az irányban megspórolt volna nízakornak sok fölösleges fáradságot.

Hogy pontosabb legyek: A két Torontói Zündel per kapcsán Himmler poseni beszéde hosszas analízis tárgya volt. Pontos részleteket szállítottak német politikatudós, Udo Walendy és Dr. Robert Faurisson nyilatkozatai, továbbá Browning, a brit történész, David Irving és Mark Weber nyilatkozata a második perben 1988-ban. (Lásd Barbara Kulaszka könyvét).

A Holocaust Promotion Lobby újra meg újra azoknak olvasóknak a naivitására számít, akik nem vizsgálják meg a tényeket és elhiszik, hogy az 'áttelepítést' és 'evakuálást' másként értelmezték.

5. A revizionisták állítása: Egyetlen iratot sem találtak Hitler aláírásával, amely a zsidók kiirtását rendelte volna el.

Örvendetes fejlődés, hogy a Holocaust Promotion Lobby elismeri, hogy tényleg nem volt egy vezéri parancs sem, amely a zsidók meggyilkolását rendelte volna el. A revizionisták saját érdeküknek tekintik, hogy ez a megállapítás ma általánosan elismertté lett.

Az 1988-as Zündel pernél a védőügyvéd, Douglas Christie, a következő fóliát tette a vetítőgépre:

A zsidók állítólagos kiirtása.

Nincs rá parancs

Nincs rá terv

Nincs rá költségvetés

Nincs rá fegyver

(Egy szakértő sem mondta ki: Ez volt az a gázkamra, amelyben embereket öltek meg)

Nincsenek hullák

(Nincs boncolási adat, amely azt mondaná, hogy ez egy olyan ember teste, akit mérgező gázzal öltek meg.)

... erre az állítólagos tömeges kiirtási akcióra!

Hogy egy ilyen parancs létezett, azt évtizedekig állították és sok ember hisz még ma is benne. Dr. Raul Hilberg, ismert mint a 'holokauszt pápája', mert ő írta az 'Európai zsidók kiirtása' c. könyvet (gyakran nevezik holokauszt-bibliának), akit sokan mint a holokauszt-kérdések első számú szakértőjeként tisztelik, végülis saját álláspontját egy kissé közelebb hozta a tényekhez, hála a revizionisták fáradozásának:

'Az Európai zsidók kiirtása' c. könyvének 1961-es kiadásában azt írja, hogy Hitlernek két ilyen parancsa volt. (Hilberg, Raul, The Destruction of the European Jews, Quadrangel, Chicago, 177. oldal)

Az 1985-os Zündel perben még mindig az volt a véleménye, hogy voltak ilyen parancsok. Nem fogja 1961-ben írt könyvét kijavítani. (Barbara Kulaszka, 1988, 851-852 oldal).

Röviddel a perbeli nyilatkozata után az 1985-ben megjelent kiadásból eltávolított minden utalást a Hitleri parancsra. (Raul Hilberg, "Az Európai zsidók kiirtása", Holmes & Meyer, New York 1985, 402 o., Valóban 6 millióan haltak meg? Barbara Kulaszka, 112-113 oldal).

Ebben az új kiadásban a Hitler parancsra egy lábjegyzet utal a következő szöveggel:

"Így nem egy bizonyos tervet viteleztek ki, hanem egy bizonyos lelki tartás állt elő -egy megfoghatatlan megegyezés, amelyet egy szétágazó bürokrácia vitt tovább." (Valóban 6 millióan haltak meg? Barbara Kulaszka, 112-113 oldal).

"Ez azt is jelenti, hogy bólogattak és egymásnak kacsintottak?" kérdezte Zündel védője, Douglas Christie az 1988-as perben. Mi hagyjuk, hogy az olvasó tippeljen.

A nácik tényleg egymás fülébe súgták, hogy hogy kell zsidók millióit megölni? Hihető ez? Igen, pont annyira, mint az, hogy a húsvéti nyuszi létezik!

Még a holokauszt-történész, Christopher Browning is úgy fogta ezt föl, mint egy lényeges változtatást Hilberg művének történelmi értelmezésében. Úgy beszélt kollégájáról, mint a 'Revideált Hilberg'-ről. (The Revised Hilberg, Simon Wiesenthal Annual, Volume 3, 1986) .

Időközben barát és ellenség egységes álláspontot foglal el eltekintve azoktól, akik még mindig nem fogták föl, hogy nem volt vezéri parancs.

Vessünk még egy pillantást a lázító 'végmegoldás' szóra.

Természetesen igaz, hogy a 'végmegoldás' szót a zsidókkal kapcsolatban használták. Igen, és akkor mi van? Mit bizonyít ez? Ennek ugyanaz a jelentése mint a 'kiirtásnak'? A munkanéküliség problémájának 'végmegoldás'-a azt jelenti, hogy a kormány elhatározza, hogy minden munkanékülit elpusztít?

A háború idején Kanadában a japánokra alkalmazták a "final solution" kifejezést- de senki sem állítja, hogy Kanada az ázsiaiakat ki akarta volna irtani.

Egy nemrég adott dokumentumfilmben amely a japán eredetű kanadai polgárokkal szemben alkalmazott politikáról szólt, okmányokat mutattak a háború idejéből, amelyek a 'japániprobléma' 'végmegoldás' -áról beszéltek - ezek áttelepítést, az állampolgárság elvételét és a japánok deportálását Kanadából Japánba jelentette. Pontosan ez volt Németország politikája a zsidókkal szemben, sőt szinte ugyanazokból az okokból. Az ország hadiállapotban volt és a zsidókat szubverzívnek és haderőbontónak tekintették, éppúgy, mint ahogy a Kanadai hadi erőfeszítések háttere előtt a japánok szubverzívnek tûntek.

A német politika sokkal kevésbé volt rasszista, de természeténél fogva sokkal ideológikusabb mint a kanadai. Valójában és bizonyíthatóan zsidók tízezrei éltek és dolgoztak Németországban a háború alatt a koncentrációs táborokon kívül, még Hitler fővárosában, Berlinben is. Ezek egyike volt a híres rabbi és cionista vezér, Leo Beck, egy 1943-ban működő rabbi.

Ha Ön ebben kételkedik, nézze meg az 1943-as berlini telefonkönyvet!

6. A revizionisták állítása: A Zyklon B gáz egy rovarirtószer. Nem alkalmas tömeggyilkosságra.

A Holocaust Promotion Lobby gyakran beharangozta, hogy ennyi meg annyi számlát találtak egy rovarortószerre. Na és? Tetvek, amelyek halálos

betegségeket, mint a tífuszt terjesztik, a második világháborúban mindenkinek egy rettenetes higiénai probléma voltak. Valójában mind menekülteket mind katonákat rendszeresen tetvetlenítettek (amikor a hajukat is lenyírták, hogy a tetvetlenítést leegyszerűsítsék).

A német hadsereg, az SS, civil német vállalatok, kórházak, gyárak, hajók,... - mindenütt használtak a II. vh. során Zyklon B-t rovarirtásra. Mindezeknek az intézményeknek állítottak ki számlákat. A német Wehrmachtnak halomszámra voltak ilyen nyugtái. Ez azt jelentené, hogy a német hadsereg a saját katonáit megölte? - Ostobaság!

A Zyklon B egy nagyon hatásos szer volt a féregirtásra, és sok hadsereg használta, az amerikai is a 70-es évekig. Még jellemzőbb a tény, hogy Oranienburg és Theresienstadt koncentrációtáboroknak is sok Zyklon B számlája van.

Senki sem állította, hogy ott embereket elgázosítottak.

Mindezek a 'terhelő számlák, ha a hadseregnek vagy a civil koncentrációtáboroknak lettek kiállítva, egyet bizonyítanak: A németek életüket akartak menteni - ellenségeik életét is - és ezért irtották a tetveket és egyéb férgeket.

7. A revizionisták állítása: A Zyklon B gáz nagyon mérgező. Ostobaság lett volna és nem lett volna produktív, a Harmadik Birodalomnak dolgozó munkaerőket azzal veszélyeztetni, hogy velük hullákat huzassanak ki gázkamrákból, ahol azokat állítólag 'elgázosították'.

A csaló történet az erős ventillátorokról, amelyeket a gázkamrákban szereltek fel, amelyek valójában krematóriumok voltak, gyakran előjön. Mindenki egy kis józan ésszel elutazhat Auschwitz-Birkenaubá és ott megnézheti, hogy az állítólagos gázkamrák pár méterre voltak az SS-kávéháztól és az utca másik oldalán levő klinikától. Nem láthatók nagy gázelvezető csövek, nincsenek propellerek vagy csavarok, semminemű tartók vagy oszlopok nem láthatóak, nincsenek magas kémények, amilyenek például a Parchmont, Mississippi és egyéb US-gázkamrákban vannak a halálos gáz ki- és elvezetésére alkalmas készülékekkel egyetemben .

Továbbá vannak jelentések, -pl. a bestiális kinzásokkal kicsikart Höb-vallomás! - mindenféle holokauszt-hirdetőkötől, amelyek szerint a 'különítmények' az állítólagos gázkamrákba percekkel az elgázosítás után bementek volna, hogy kihúzzák a halottakat, és amellet cigarettáztak, ettek és ittak. Az nem valószínű, hogy ezt gázmaszkok mögött tették volna.

Menjen el Auschwitzba. Menjen Birkenaubá. Nézze meg a krematóriumokat, amelyek állítólag napi 24 órán át üzemeltek, rögtön a hozzájuk tartozó 'gázkamrák' mellett. A két épület között nem volt egy ajtó sem! És semmiféle ajtó nincs előkészítve a két helység között.

Törvényszéki hiteles bizonyítékaink vannak, tetszőlegesen újrazivizsgálhatóak, azok a minták, amelyeket a sokat szidott Fred Leuchter és a német fizikus, Germar Rudolf vett ezekből a berendezésekből, amelyekben semmiféle vagy csak nagyon csekély Zyklon-B nyomok mutathatók ki. Dr. William Lindsey, a Du Pont nevű amerikai vegyigyár egyik legelismertebb vegyészkutatója szerint a vasban megkötött maradékoknak homokban, betonban és hasonló anyagokban még évek százai ha nem ezrei után is kimutathatóknak kellene lenniük. (William B. Lindsey, "Zyklon B., Auschwitz and the Trial of Dr. Bruno Tesch, "Journal of Historical Review, Nr. 4, 1983, 261-303. oldal)

Leuchtert filmezték, amikor a mintákat vette gumikesztyűben és maszkkal az arca előtt, amikor azokat dátummal látta el és amikor azokat steril plasztikzacskóba csomagolta be. A mintákat ezután az USA-ban az Alpha Laboratóriumokban Ashlandban, Massachusetts vizsgálgatta meg Dr. James Roth, aki tíz éve professzor a Cornell Egyetemen. Dr. Rothot a Zündel-per alatt 1988-ban a torontói törvényszék a kutatási területén szakértői minőségében elismerte. (Valóban 6 millióan haltak meg? Barbara Kulaszka, 362-363 oldal).

Kérjük, olvassa el Dr. Roth nyilatkozatát a fenti perben.

A revizionisták második érve a Zyklon-B éghetőségére vonatkozik. Azt mondják, hogy a gáz robbanna. A Holocaust Promotion Lobby azt állítja, hogy a Zyklon-B nem robban. A revizionisták elmagyarázzák, hogy ahhoz, hogy egy embert megöljünk, ahhoz több Zyklon-B kell, mint egy tetű megöléséhez. A Holocaust Promotion Lobby azt mondja, hogy éppen ellenkezőleg.

Ez megmarad a tudósoknak tisztázásra.

Próbáljuk meg egy kis logikával. Mindkét oldalnak nem lehet igaza. Ha a gáz nem is robbanna, ahogy állítják, így a keményen dolgozó különítmények, akik napi 24 órán át hullákat égettek, ki voltak téve a gáz hatásának, és pedig legalábbis öt óránként, amikor egy újabb csoportot gázosítottak el a szomszéd szobában. Egy modern és hatásos krematórium működtetéséhez jóképességű emberek szükségesek. Ezek a jól kiképzett és a németek számára értékes emberek nem haltak volna meg, ha csekély

mennyiségû Zyklon B elég ahhoz, hogy egy embert megöljön?

Hogy egy krematórium üzemeltetése milyen igényes dolog, azt Lagace nyilatkozata mutatja, (Valóban 6 millióan haltak meg? Barbara Kulaszka, 267-271 oldal), aki Kanada legmodernebb krematóriumának volt igazgatója. Nagyon érdekes nyilatkozat. A magasan technikai színvonalon álló németek, akik állítólag minden zsidót ki akartak végezni, aki a kezük ügyébe került, annyira közömbösek lettek volna jól képzett személyzetük iránt, amikor olyan nagy volt a munkaerőhiány? Ostobaság.

Ha a cél az lett volna, hogy minél több zsidót öljenek meg, akkor annál több zsidót tudtak volna megölni, minél hatásosabb szerkezeteik voltak a megölésre. Akkor biztosan nem olyan 'tyúkdobozokat' használtak volna, mint amiket ma mutatnak be a könnyen hívő tömegeknek.

A bûnözök kivégzése gázkamrákban egy sajátságos amerikai ötlet. A módszer drága, fárasztó és lassú. Amerikában még mindig gázosítanak el bûnözöket, de Németországban ilyesmi nem volt. Egy másik ország sem, és biztosan nem a 30-as és 40-es évek Európájában, használt bûnözök vagy mások kivégzésére ilyen komplikált, lassú, fárasztó, drága (és a személyzet számára veszélyes) eljárást.

A mai napig halnak meg amerikai bûnözök, egyedül vagy kettesével egy komplikált ölési eljárás által, amely sok óras előkészületet követel meg. Az Amerikai gázkamrák semmilyen módon nem hasonlítanak azokhoz a tyúkólakhoz, amelyeket a Holocaust Promotion Lobby a világnak mint 'náci gázkamrákat' mutat meg.

És Jean-Claude Pressac? - Dr. Faurisson egy tudományos kritikát írt Pressac tanulmányához (nyilvánosságra hozták a Revue D'Histoire Revisioniste-ben Nr. 3, 1991). Kérjen Dr. Robert Faurisson-tól egy teljes dokumentációt. Az minden pontos vizsgálat kérdéseire könnyedén megadja a választ.

A revizionista állítás rövid és velős: Német koncentrációtáborokban nem működtek gázkamrák emberölési céllal.

Ha Hitler célja a népirtás lett volna, akkor arra talált volna sokkal egyszerűbb és olcsóbb módszereket is. A szovjeteknek elég volt fejenként egy golyó, hogy lengyel tisztok ezreit öljk meg Katynban tarkólövessel. Saját polgáraik millióit irtották ki hatalmi befolyási környezetükben. A britek fölakasztottak, a franciák a guillotinet használták és a németeknél a bûnözöket és árulókat általában kivégzőosztag végezte ki.

Minden más németellenes uszítás, mint például Steven Spielberg "Schindler Listája" c. filmje.

A németek magas műszaki színvonalon álltak. Azért, hogy a járványos betegségek terjedését megfékezzék, modern rovarölő kamrákat építettek, amelyeknek műszaki színvonala az akkor használt US gázkamrák színvonalát elérte vagy azon túltett. Miért használtak volna nem szigetelt fészereket? A fegyverek golyói sokkal egyszerűbbek, olcsóbbak, bármikor rendelkezésre álltak és szállításuk sokkal egyszerűbb lett volna. A németeknek nem volt arra okuk, hogy ellenségeiket drágán és körülményesen egész Európán át szállítsák és testüket drága fűtőanyagok felhasználásával elégessék, amikor ezzel egyidőben német gyerekek megfagytak, mert nem volt elég fűtőanyag.

Könnyű lett volna fegyveres német katonákat küldeni áldozataikhoz. Miért szállították volna zsidók millióit Európa egyik végéből a másikba, ha őket éppen olyan egyszerűen például a francia erdőkben agyon lehetett volna löni, mint azt a szovjetek Katynban a lengyel tisztekkel tették?

8. A revizionisták állítása: Az amerikai kivégzési szakember, Fred Leuchter azzal ért el átütő sikert, hogy bebizonyította, az ún. gázkamrákat Auschwitzban nem lehetett volna az állítólagos cél érdekében használni.

A két Leuchter jelentés megírása után Fred Leuchtert két okból támadták nagyon nem fair módon. 1. Nem volt hivatalos mérnöki diplomája. 2. A Zündel védők fizették és emiatt a revizionisták ügyének támogatójaként tartották számon.

Ezek a támadások alaptalanok.

Leuchter 'hivatalosan' nem volt mérnök. Jézus Krisztus nem volt teológus. Marxnak nem volt marxista egyetemi záróvizsgálója.

Amit Leuchter megállapított, azt minden független, jobbképességű mérnök utánavizsgálhatja és ezt volta aki meg is tette.

Fred Leuchter, mielőtt a Holocaust Promotion Lobby karrierjét tönkretette volna, egy sokat foglalkoztatott specialista volt az amerikai kivégzési készülékeket illetően, ahogy ezt Bill Armontrout, a börtönigazgató igazolta, aki őt ajánlotta.

Armontrout igazgató azt nyilatkozta az 1988-as Zündel perben, hogy az USA-ban csak egy tanácsadó van, aki a gázkamrák tervezésében,

üzemeltetésében és karbantartásában szakosodott, és ez a tanácsadó Fred Leuchter.

Armontrout ajánlotta Zündelnek Leuchter bevonását a perbe. (Valóban 6 millióan haltak meg? Barbara Kulaszka, 351-353 oldal).

Leuchter a szakterületén jó ismeretekkel bírt, jól fizetett és elismert volt- amíg a Holocaust Promotion Lobby rosszindulatú támadásai a hírért és az üzletét romba nem döntötték. Ők a saját évente több milliárd dolláros nagyságrendű lukratív üzletüket látták veszélyben forogni az ő felismerései kapcsán. Thomas bíró is szakértőként sorolta be Leuchtert. Minden komoly kutató megvizsgálhatta volna a Zündel-per aktáit. (Valóban 6 millióan haltak meg? Barbara Kulaszka, 354-362 oldal).

A második vádpont az, hogy Leuchtert Zündel ügyvédei fizették, ezért eredményeit ez automatikusan gyanússá teszi.

Természetesen Fred Leuchtert a Zündel védelem fizette. Azért fogadták fel, hogy egy drámai, titkos akció keretében Auschwitzba utazzon, mialatt 1988-ban Ernst Zündel a Torontói törvényszék előtt állt és a szabadságáért és a jóhíréért harcolt. Sem idő, sem pénz nem volt arra, hogy másvalakit keressenek. Ő nem 'kétséges' szakember, ahogy állítják róla.

Ezenkívül Leuchter, mielőtt először Auschwitzba utazott volna, azt mondta Zündelnek és ügyvédjének, hogy ő hisz az Auschwitz-i gázkamrákban, és hogyha ezt be tudja bizonyítani, akkor ezt eskü alatt ki is fogja mondani.

Zündel mágis alkalmazta, mert ő a tényekben biztos volt és mert Leuchter szakmai becsületességében bízott. Leuchter elment. És látott. És visszajött, sok tekintetben felvilágosítva.

Olvassa el, amit mond.(Fred A. Leuchter: A Leuchter jelentés: A hogy és miért, Journal of Historical Review, 9/1989, 133-139 oldal.)

Leuchtert megfizették a munkájáért. Na és? Ki fizette Pressac vizsgálatát és a könyvét? Ki fizette a Beate Klarsfeld alapítványt? Ki fizette meg a Zündel-per leírását egy könyvben. melynek címe: "Gyűlölet a törvényszék előtt", (Gabriel Weimann und Conrad Winn, Hate on Trial, Mosaic Press, Oakville, 1986).

(Nem, nem az, akit Ön gondol. Legalábbis részben a kanadai adófizetők fizették meg).

Dr. Hilberget és Dr. Browningot szakértését a Kanadai Kormány fizette azért, hogy a Holocaust Promotion Lobby állításait támogassák. Csak Browning egyedül majdnem 25 000 dollárt kapott, hogy Ernst Zündel ellen nyilatkozzon a kanadai adófizető szívésségéből.

Amiatt, mert Leuchtert megfizették és mert nincs meg a hivatalos mérnöki oklevele, eredményei, melyek minden további nélkül utánaellenőrizhetők, valóban kétségesek lesznek? Amikor Leuchtert megkérdezték, hogy nem lenne-e kézenfekvő, hogy valaki pénzért az ő eredményeit kétségbe vonja, azt felelte:

"Mindenki aki ezt tenné, a hivatásbeli jóhírével játszana."

Lesznek-e más elismert természettudósok és mérnökök, akik Leuchter munkáját megismétlik? Várjunk csak egy kicsit.

A valóság nehéz a revizionistáknak. Ha Németországban egy tudós Leuchter eredményeit igazolja, elveszti az állását és börtönbe kerül.

Egy másik eset a Lüftl jelentés. Walter Lüftl osztrák mérnök. Évekig az osztrák mérnöki kamara elnöke volt, amely az osztrák mérnökök hivatalos képviselője. Törvényszéki szakértő is volt és gyakran hívták, hogy szakjában véleményt mondjon. Ő is utánanézett e tényeknek Auschwitzban és Leuchterhez hasonló következtetésekre jutott. Az osztrákok rögtön bûnözőnek titulálták, mert mint mérnök azt az álláspontot foglalta el, hogy a Auschwitzzi 'gázkamrák' hamisítások. Ez sok nehézséget okozott neki. Pozíciójáról visszalépett. A médiák hosszasan belezték ki az esetet. Pár év múlva az állam nem foglalkozott többet az esettel, csendesen ejtette azt.

Még rosszabb volt Germar Rudolf, egy kitûnő fiatal német tudósnak elsõrangú bizonyítványokkal, a sorsa. Ő írta meg a nagyszerû Rudolf-jelentést. (Cromwell Press, 1993.). Életét és karrierjét romba döntötték.

Ebbõl az okból nincs sok olyan ember, aki a saját tudományos kutatófelszerelésével Auschwitzba menne.

Összefoglalás.

Senki sem vitatja a koncentrációtáborok létezését. Ezek börtönszerû intézmények voltak közel sem annyi fogollyal, ahogy azt állítják. Nem voltak megsemmisítõ táborok.

A Time-Life könyvek alapján a német koncentrációtáborok száma kisebb volt, mint azoknak az amerikai koncentrációtáboroknak a számának az egyhatoda, amelyekbe ott német, japán és olasz hadifoglyokat deportáltak, és sokkal kevesebb táboruk volt, mint a szövetségesek sötét szövetségének, Sztálinnak a Gulagjában.

Az olyan táborokba mint Auschwitz zsidókat és egyéb nemzetiségeket zártak be. Bűnözők is voltak ott, német bűnözőkkel egyetemben. Árulók, kémek és mások, akik a háborút Németországban szabotálták, jutottak oda.

Mégegyszer: ezek börtönszerű táborok voltak. Nem gyilkossági központok.

Sztálin gyilkosait senki sem élte túl Katynban, és csak kevesen, ha egyáltalán valaki élte túl Kolimát, a 'jeges sírt' és a sztálini idők más táborait.

Valójában a 'holokauszt' az egyetlen 'tömeggyilkosság', amelyet naponta új túlélők 'igazolnak'.

Az szomorú valóság, hogy különböző nemzetiségű emberek tízezrei haltak meg német táborokban, legnagyobbbrészt olyan betegségekben, amelyek a rossz ételmezerellátás, a zsúfoltság, a tisztaság hiánya és az orvossághiány miatt álltak elő. Kétségtelenül voltak olyanok is, akik elhanyagoltság vagy az őrzők brutalitása miatt haltak meg. Biztosan voltak brutalitások, mert az az emberi természet része. Senki sem vitatja, hogy egyedi rémtettek előfordultak. Ki tudja lemérni, hogy hogyan érezte magát és hogyan cselekedett egy űr, aki éppen megtudta, hogy a saját gyereke a valóban megtörtént holokauszt során Drezdában, egy védelem nélküli, stratégiaailag nem fontos, menekültekkel teli városban elégett? Mi történt, ha valaki elmesélte neki, hogy édesanyja Hamburg vagy Berlin romjai alatt van eltemetve? Akkor valószínű nem lágyult el azokkal szemben, akiket ellenségeinek tekintett. Ezek között a körülmények között talán a zsidók elég magasan álltak volna ellenségei listáján.

Ilyen tapasztalatokat nemcsak 'náci-táborokban' lehet szerezni.

Ezek a sztálini Gulag sok millió lakójával közösek, a politikai és hadifogolytáborokban. Ez volt a hollandok sorsa a japánok táborában, a briteké és kanadaiaké Burmában, Szingapúrban és Hongkongban, az amerikaiaké a Fülöp-Szigeteken, a németeké Lengyelországban, Csehszlovákiában, Jugoszláviában. és Franciaországban.

Ne felejtsük el azt sem, hogy hogyan éltek a németek a háború után

Nemetsországban. A kanadai író, James Bacque leírja, "Other Losses" című könyvében és új könyvében, "Of Crimes and Mercies", az amerikai hadsereg Rheinwiesen-i haláltáborait. Bacque azt állítja, hogy a szövetségesek jól megfontolt politikai intézkedéseik következtében kilenc millió német halt meg.

Ezek mind tragikus halálesetek. Tragikusak a németeknek, tragikusak a zsidóknak és mindenkinek, aki a háborúban résztvett. Hogy Dr. Robert Faurisson, a revizionistát idézzük: "Állandóan háborús bűnökről beszélnek. Maga a háború bűn."

Azt állítani, hogy voltak rémtettek és ezeket rögtön a népirtással tenni egyenlővé, az rosszindulatú félrevezetés. A statisztikai és szervezési rejtély, hogy mikor és hol melyik zsidók miatt melyik táborba kerültek, már hosszú idővel ezelőtt Walter Sanning nagyon részletes könyvében, "Az Európai zsidóság felosztása" dokumentálta.

A Holocaust Promotion Lobby újabb táncának a Nagy Holokauszt Mítosz körül tekert figurái azt fogják mondani, hogy a haláltáborok főként 'keleten' voltak, ahol a legtöbb zsidó élt és csak kevesen közülük haltak meg a 'Régi Német Birodalom' területén, mert keleten egyszerűbb volt valamit titokban tartani.

Nagyszerű! Micsoda szellemi szikra!

Tény az, hogy a háború vége felé emberek tízezrei utaztak vonaton a lengyelországi Auschwitzból a 'Régi Német Birodalom' területén levő lágerekbe - közöttük Elie Wiesel, Sabina Citron és Anne Frank.

Mindez körülményes volt és német költségen történt. Aligha vitték volna az embereket tovább azért, hogy megöljék őket! Egyszerűen otthagyhatták volna őket az elhagyott koncentrációtáborokban, akikre ott az éhhalál várt volna. Sokan gyalog indultak el, hogy a kommunisták elől meneküljenek.

Nem voltak német 'haláltáborok'. Pont. A háború idején az emberek sok szomorú ok miatt haltak meg a koncentrációtáborokban. Többek között aggkori végelgyengülésben.

Egy fontos dolgot kell még megemlítenünk: A világhírű Auschwitzi emléktáblát.

Évtizedekig az volt rajta olvasható, hogy a népirtás keretében négy millió ember halt meg Auschwitzban. Dr. Faurisson összefoglalója szerint ezen az emléktáblán, amelyhez a pápát és sok ország államelnökét hozták el, hogy a

nemlétezõ áldozatok emléke előtt tisztelegjen, a következõ felirat volt 19 nyelven:

"Négy millió ember szenvedett és halt meg itt a náci gyilkosok keze által 1940 és 1945 között."

Szellemi csalók és erkölcstelen kóklerek csaptak itt be majdnem fél évszázadon keresztül kb. 500 000 turistát, akik az Auschwitzi és Birkenai németellenes hazugságok és rémtörténetek emlékparkját meglátogatták, ahol az idegenvezetők, könyvek és filmek évtizedeken át azt mesélték, hogy itt minden 'eredeti állapotában' van.

Az új szöveg a következõképpen hangzik:

"Legyen ez a hely, ahol a náciak 1 500 000 férfit, nõt és gyereket, többségükben zsidókat különbözõ európai országokból elpusztítottak az emberiségnek mindig a kétségbeesés és az intelem emlékmûve."(Luc Rosenzweig, "Auschwitz, la Pologne et le génocide" (Auschwitz, Lengyelország és a népirtás), Le Monde, 27. január 1995, 1. oldal)

Miért hirtelen a kisebb szám?

Itt azt feleli a Holocaust Promotion Lobby: "Nos, ez nem mi voltunk. A szovjetek gondolták ki a számokat."

Eszerint az érvelés szerint a huncut szovjetek:

"... tudatosan megsokszorozták Auschwitz-Birkenau nemzsidó áldozatainak a számát. A kommunizmus vége után Lengyelországban és a Szovjetúnióban az Auschwitz múzeum felelõsei a számokat lelkiismeretes módon lecsökkentették, mégpedig a történészek közelítésének megfelelõen. akik már évek óta azt hangoztatták, hogy Auschwitz-Birkenauban egy és másfélmillió közötti számú ember halt meg és annak 80-90% zsidó volt." (A Simon Wiesenthal Center szélessávú dokumentuma).

Természetesen az oroszok és a lengyelek hibásak. Csak nehogy az jöjjön ki, hogy a revizionisták munkája miatt csökkentek le a számok a tudományos kutatás nagyítója alatt.

Miért ne nézzük meg még egyszer Dr Faurisson sokatmondó diagrammját?

Dr. Faurisson, aki mindenkivel szemben kompromisszumok nélkül becsületos, mint ahogy ez figyelmes tudósoknál és lelkiismeretes kutatóknál szokásos, jelenteni fogja Önnek, ami eddig ismert.(Függelék A).

A fenti diagrammot 1995 decemberében állították össze a zsidó Anti-Defamation-Liga egyik a New York Timesban megjelent hirdetésére válaszul. Ez a hirdetés azt kérdezte: Mi történt a hiányzó zsidókkal?

Pontosan ez az, amit a revizionisták is kérdeznek - egy kérdés, amiért üldözik, leköpi, rágalmazzák, vádolják, perelik, börtönbe zárják sőt megölik őket. Miért büntény az, ha valaki tudni akarja, hogy miért zsugorodnak a számok, és pedig úgy zsugorodnak, mint egy kiszúrt luftballon?

Nem éppen jó hírek, és nem rosszak, hogy emberek milliói *nem* haltak meg Auschwitzban? Nem ok ez öröme?

Meg fogjuk-e valaha tudni, hogy mi történt és hogy hány áldozat volt? - Nem, mert nem szabad megkérdeznünk!

Egy a Zündel-csoport által elkezdett Mihail Gorbacsovhoz intézett levélsorozat után a szovjetek végül kiadták az 1945-ben zsákmányolt hiányzó auschwitzi halállistákat.

Meglepetés! - Na, találja ki!

Az úgynevezett 'négy millió', amelyet 1.5 millióra revideáltak, 74 000 bebizonyított halálesetre zsugorodott.

Mindegyik lelkiismeretesen föl van írva: Név, dátum, állampolgárság, vallás, idő, a halál oka!

A német kutató, Tjudar Rudolf, aki folyékonyan beszél angolul, franciául, jiddisül és lengyelül és a legtöbb szláv nevet és nyelvet fölismeri és érti, lelkiismeretesen átnézte mindezeket az auschwitzi halálos listákat és a zsidó halottak számát összeadta. Ennek kapcsán a névből és a vallásból indult ki és szláv névváltozatokat is figyelembe vette.

A végeredmény?

Valamivel több mint 30 000 zsidó halt meg Auschwitzban. Ezt érte el a holokauszt-revizionizmus.

Mai tudásunk alapján ennek az embernek a lelkiismeretes vizsgálata után kb. 30 000 zsidó vesztette Auschwitzban és a környező, Auschwitzzal összekötött munkatáborokban az életét, elsősorban betegségek és zsúfoltság miatt.

Ez a szám maga elég szomorú. Miért kell ezt eltúlozni? Valami igazolására?

Egy rosszindulatú uszítás a valahavolt ellenség ellen? Egy kormány ellen, amely kb. 50 éve lépett a világ színpadára?

Valóban erről van szó?

Vagy inkább arról van szó, hogy a németeket állandó szellemi, politikai, gazdasági és pénzügyi függésben kell tartani? Hogy védtelenek legyenek mindig új, alig titkolt zsarolási kísérletek ellen, amelyek már több mint 100 milliárd márkát kizsarolt belőlük a holokauszt-lobbyisták javára és törzsük számára, szervezeteik és intézeteik számára? Ne felejtjük el Izrael államot sem, amely még nem is létezett akkor, amikor állítólag a nácik bűneiket elkövették.

Németország és a németek zsarolása meg kell hogy szűnjön. A holokauszt esetén nem a sokat emlegetett zsidó áldozati állapotról van szó. Ott zsarolásról és hatalmi politikáról van szó. Pénzről, bosszúról és gyűlöletről.

A németek, akiknek legtöbbször még meg sem született, amikor a második világháború tragédiája országukra zuhant, hatalmas összegeket fizettek a zsidó államnak és a zsidó népnek - akiből sok csak haszonélvező, mivel meg sem születtek akkor, amikor az történt, amit ma a világ 'holokausztnak' hív.

A németeknek joguk van a teljes tények ismeretére. A Holocaust Promotion Lobby a tényeket pimasz módon kicsavarja. Toleranciájuk hiányát mindenki megérzi, aki hallatlan módszereiket és céljaikat megkérdőjelezi: Titkos ügynökök foglalkoztatása, megvesztegetés, bojkott, fenyegetőzés és holokauszt-terrorizmus.

Új német generációkat nagyapáik és dédnagyapáik a valós és állítólagos gonosztetteiért piszkálni, az nem az az út, amely a világnak békét, toleranciát és harmóniát hoz.

Ernst Zündel azt nyilatkozta, hogy a tegnap üldözötteiből a ma üldözői lettek.

1996 április 4-én.